

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 29 czerwca 1966 r.

w sprawie warunków wymaganych przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących.

Na podstawie art 5 ust. 4 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o substancjach trujących (Dz. U. Nr 22, poz. 116) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących wymienionych w wykazach trucizn i środków szkodliwych, ustalonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o substancjach trujących (Dz. U. Nr 22, poz. 116).

2. Przez transport wodny śródlądowy rozumie się załadunek, wyładunek, przewóz tych substancji statkami żeglugi śródlądowej oraz składowanie ich w portach rzecznych.

§ 2. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do transportu substancji trujących statkami morskimi, znajdującymi się na śródlądowych drogach wodnych, jeżeli przepisy dotyczące przewozu materiałów niebezpiecznych statkami morskimi nie stanowią inaczej.

2. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do transportu substancji trujących statkami państw obcych, znajdującymi się na polskich śródlądowych drogach wodnych.

3. W czasie pobytu statku polskiego w zagranicznych portach lub na obcych śródlądowych drogach wodnych stosuje się przepis niniejszego rozporządzenia, jeżeli przepisy miejscowe nie stanowią inaczej.

§ 3. Przewożenie substancji trujących na statkach pasażerskich jest zabronione.

§ 4. Statki przewożące substancje trujące nie mogą przewozić jednocześnie środków spożywczych, paszy ani karmy przeznaczonej dla zwierząt.

§ 5. 1. Osoby zatrudnione przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących powinny znać właściwości substancji trujących i przestrzegać instrukcji i wskazówek w zakresie właściwego obchodzenia się z takimi substancjami oraz znać zasady udzielania pierwszej pomocy w razie przypadkowego zatrucia.

2. Nadawca ładunku powinien w terminie 7 dni przed wysyłką towaru dostarczyć przewoźnikowi dane dotyczące szczególnych właściwości substancji trującej, środków przeciwdziałających oraz instrukcje i wskazówki wymienione w ust. 1.

3. Osoby zatrudnione przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących powinny być zaznajomione

z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz z instrukcjami i wskazówkami wymienionymi w ust. 1.

§ 6. 1. Opakowania i oznaczenia substancji trujących powinny odpowiadać przepisom art. 3 ustawy o substancjach trujących oraz innym przepisom obowiązującym w tym zakresie.

2. Obowiązek dostarczenia substancji trujących do transportu wodnego śródlądowego w prawidłowych i należyście oznaczonych opakowaniach ciąży na nadawcy.

§ 7. 1. Nadawca obowiązany jest dołączyć do dokumentów przewozowych oświadczenie stwierdzające, że ładunek substancji trujących powierzonych do transportu na śródlądowych drogach wodnych jest właściwie opakowany i oznaczony oraz znajduje się w stanie odpowiednim do transportu.

2. Jeżeli substancje trujące są ładowane na polski statek żeglugi śródlądowej za granicą, kierownik statku obowiązany jest zażądać od nadawcy oświadczenia określonego w ust. 1 lub pisemnej opinii rzeczoznawcy, stwierdzającej, że ładunek substancji trującej jest prawidłowo przygotowany do transportu.

3. Na dokumentach przewozowych powinien być umieszczony, zależnie od rodzaju przewożonej substancji, napis „trucizna” albo „środek szkodliwy”, podkreślony czerwoną linią.

§ 8. 1. Załadunek i wyładunek substancji trujących powinien być dokonywany w miejscach i warunkach, w których nie zachodzi możliwość zetknięcia się tych substancji z innymi artykułami, a w szczególności ze środkami spożywczymi lub paszą albo karmą przeznaczoną dla zwierząt.

2. Miejsce załadunku i wyładunku substancji trujących powinno być oznakowane tablicami i ogrodzone w sposób widoczny, w celu wskazania na niebezpieczeństwo związane z manipulowaniem substancjami trującymi. Nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem substancji trujących powinien sprawować pracownik wyznaczony specjalnie do tego celu przez przewoźnika.

§ 9. 1. Substancje trujące powinny być tak załadowane na statek, aby wskutek ruchu lub przechyłania się statku nie przesuwały się, a ich opakowanie nie ulegało uszkodzeniu.

2. Substancje trujące załadowane na statek powinny być odgródzone od innych ładunków szczelną przegrodą w celu niedopuszczenia do stykania się tych substancji z in-

nymi ładunkami lub do ich szkodliwego wzajemnego oddziaływania.

3. Nie wolno przewozić razem różnych substancji trujących, które w razie zetknięcia się ze sobą reagują, powodując pożar, wybuch lub wydzielanie się lotnych związków trujących.

§ 10. 1. W ładowniach statków przewożących łatwopalne substancje trujące wolno posługiwać się tylko lampami w wykonaniu przeciwwybuchowym.

2. Jeżeli w ładowni statku znajdują się substancje trujące wrażliwe na wzrost temperatury, nasłonecznione pokłady statku należy polewać wodą. Jeżeli są to pokłady metalowe, należy rozciągać na nich uprzednio brezenty, płachty lub maty.

§ 11. Jeżeli statek przewożący substancje trujące doznał awarii i zachodzi konieczność dokonania napraw w ładowni zawierającej substancje trujące, kierownik statku powinien zastosować wymagane środki zapobiegające ewentualnemu szkodliwemu działaniu substancji trujących w związku z dokonywaną naprawą.

§ 12. Po wylądunku substancji trujących kierownik statku powinien osobiście skontrolować, czy w ładowni nie ma pozostałości tych substancji lub opakowań. W razie znalezienia substancji trujących lub opakowań należy zarządzić przekazanie ich odbiorcy lub zniszczenie ich według instrukcji załączonej do ładunku. W braku wskazówek w instrukcji o sposobie zniszczenia decyduje rzeczoznawca.

§ 13. Puste opakowania, które poprzednio były używane do transportu substancji trujących, a nie zostały następnie dokładnie oczyszczone, powinny być traktowane tak samo jak substancje trujące.

§ 14. Do przewozu nie należy przyjmować substancji trujących w opakowaniach zabrudzonych tymi substancjami.

§ 15. Rozsypy lub wycieki, powstałe w wyniku uszkodzenia opakowania substancji trujących, powinny być usunięte, a miejsce ich dokładnie zneutralizowane według wytycznych zawartych w instrukcji dotyczącej ładunku albo według wskazówek rzeczoznawcy.

§ 16. 1. Składowanie wszelkich substancji trujących w portach rzecznych dozwolone jest tylko w magazynach wyznaczonych specjalnie do tego celu.

2. Obowiązki nadawcy ładunku wymienione w § 5 ust. 2 i w § 7 ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie do składujących substancje trujące w magazynach.

§ 17. 1. Teren, na którym znajdują się magazyny zawierające substancje trujące, oraz przyległy teren, na któ-

rym dokonuje się wylądunku i załadunku tych substancji, powinien być odgradzony od pozostałych magazynów.

2. Poza okresami wylądunku i załadunku magazyny powinny być stale zamknięte.

3. Na zewnątrz magazynów oraz w ich pomieszczeniach powinny się znajdować tablice ostrzegające o niebezpiecznych właściwościach substancji trujących.

4. Magazyny powinny być wyposażone w gaśnice i inny sprzęt przeciwpożarowy uwzględniający właściwości substancji trujących.

§ 18. Nie wolno składować razem różnych substancji trujących, które w razie zetknięcia się ze sobą reagują, powodując pożar, wybuch lub wydzielanie się lotnych związków trujących.

§ 19. Substancje trujące powinny być układane w ładowniach statków i w magazynach w taki sposób, aby można było je łatwo rozpoznać oraz zapobiec ich wysypywaniu się lub wyciekaniu. Substancje trujące należy tak układać, aby zamknięcia opakowań były zwrócone do góry, a napisy i nalepki na opakowaniach były widoczne.

§ 20. W razie stwierdzenia wydzielania się gazów, par, dymów lub zagrzewania się składowanych substancji trujących, jak również pęcznienia opakowań i innych objawów powstającego niebezpieczeństwa, kierownik magazynu powinien zawiadomić niezwłocznie przełożonych, a w razie potrzeby straż pożarną, właściwego inspektora pracy i właściwego inspektora sanitarnego oraz zastosować wymagane środki zapobiegawcze.

§ 21. Pobieranie próbek substancji trujących, a także naprawa ich opakowań powinny się odbywać według instrukcji dotyczącej danego ładunku, a w razie jej braku — według wskazówek rzeczoznawcy.

§ 22. Obowiązek powołania rzeczoznawcy i pokrycia związanych z tym kosztów spoczywa na nadawcy ładunku, a w razie uszkodzenia opakowania z winy przewoźnika — na przewoźniku.

§ 23. 1. Rzeczoznawcą, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu, powinien być biegły sądowy, ekspert Polskiej Izby Handlu Zagranicznego lub przedsiębiorstwo rzeczoznawstwa.

2. W razie niemożności powołania rzeczoznawców określonych w ust. 1 rzeczoznawcą może być osoba posiadająca równorzędne kwalifikacje zawodowe w tym zakresie.

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *J. Burakiewicz*